

AGNÈS MARTIN-LUGAND

V mene lásky

Lindeni

V mene lásky

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.albatrosmedia.sk

Ljndeni

Agnès Martin-Lugand

V mene lásky – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS **MEDIA**

V mene lásky

AGNÈS MARTIN-LUGAND

V mene lásky

Ljndeni

Agnès Martin-Lugand: La déraison
© Éditions Michel Lafon 2022, La déraison
Published by arrangement with SAS Lester Literary
Agency & Associates
Translation © Zuzana Szabóová, 2022
Slovak edition © Albatros Media Slovakia, s. r. o., 2022

Všetky práva sú vyhradené. Žiadna časť tejto publikácie sa nesmie kopírovať a rozmnožovať za účelom rozširovania v akejkoľvek forme alebo akýmkoľvek spôsobom bez písomného súhlasu vydavateľa.

ISBN v tlačenej verzii 978-80-566-2774-7
ISBN e-knihy 978-80-566-3217-8 (1. zverejnenie, 2023) (ePDF)
ISBN e-knihy 978-80-566-3218-5 (1. zverejnenie, 2023) (epub)
ISBN e-knihy 978-80-566-3219-2 (1. zverejnenie, 2023) (mobi)

*Vám trom.
Ste mojím dychom...*

*Stratiť rozum pre lásku,
ničoho opravdivejšieho na svete niet.*

Alfred de Musset
Il ne faut jurer de rien
(Nikdy nehovor nikdy)

~ 1 ~

Kde bolo...

Dul silný vietor. Prílív bol vysoký a vlny ako splnený sen. Príboj neutíchal, s burácaním narážal do útesu. Udieral doň tak mocne, že keď sa odrazil od skaly, zrazil sa s privalom vĺn ženúcim sa zo šireho mora a vytváral masy bublajúcej peny. Bolo to očarujúce. A upokojujúce. Besnenie živlov ma neovládateľne priťahovalo. Stačilo skočiť a zmizol by som navždy. Konečne. Nenašli by ma, a ak, tak po niekoľkých týždňoch. Kto vie, na ktorej pláži by ma more vyplulo. Ale na tom nezáležalo. Nadišla správna chvíľa? Okamih, na ktorý som tak dlho čakal? Nič ma nedržalo.

Spustil sa lejak, dážď mi bičoval tvár a mne sa z úst vydral trpký smiech. Bolo rozhodnuté: teraz alebo nikdy. Prvý krok. Potom druhý. A tretí. Prázdnota ma vábila. Zatvoril som oči a privolať tóny. Akordy, ktoré ma budú sprevádzať. V duchu som hral svoju poslednú partitúru.

A potom som zbadal Nathanovu tvár. Cúvol som. Kolená sa mi podlomili, zalapal som po dychu. Cítil som sa ako po behu, potreboval som vzduch. Prehol som sa v páse, oprel sa rukami o kolená. Zúrivo som zagánil na búrku. Prihnala sa príliš skoro. S krikom som sa jej vyhrážal. Vysmiala ma. Ešte nenastal čas. Ešte tu bol on.

Nathan bol jediná bytosť na zemi, ktorú som musel uchrániť.

Dotackal som sa domov.

Do domu, ktorý bol ako brloh. Ako pasca. Vyzbrojil som sa fľaškou a liekmi a hneď som vedel, že noc nebude až taká zúfalá.

~ 2 ~

... tam bolo

Všetko nasvedčovalo, že to bude príjemný večer. Piatkový večer. Taký, aké som mala rada. Podvečer som dostala správu od staršej sestry Suzanne: „Nejaké plány na večer?“ „Hádaj,“ vytukala som odpoveď. Ona: „Aký si mala deň?“ Ja: „Nebolo to najhoršie.“ Ona: „Stretneme sa u teba? Mám zavolať Anitu?“ Znova ja: „Budem sa tešiť.“ Po chvíli sa do konverzácie zapojila prostredná sestra Anita: „Je tam Vasco? Nech sa postará o večeru. Inak s nami nerátaj.“ Namiesto odpovede som zaklopala na dvere vedľajšej kancelárie, v ktorej sedel potenciálny kuchár.

– Dnes večer u mňa? S mojimi sgrami. Premysli si to, nikto ťa nenúti.

Pozrel sa na mňa s typickým srdečným a láskavým úsmevom, ktorý za každých okolností pôsobil ako balzam na dušu.

– Ako to vyzerá v tvojej chladničke?

S previnilým výrazom som veľavravne pokrčila plecami.

Prudko sa s kreslom odrazil od stola a nenútene si založil ruky za hlavu. Rozhorčene sa na mňa zadíval, nevedel, čo na to povedať. Má ma „vyhrešiť“ ako učiteľ neposlušného žiacka? Alebo sa má na to vykašľať a s pobaveným mlčaním sa povzniesť nad moju ľahkovážnosť? Potlačila som výbuch smiechu.

– Madeleine! – zavrčal. – Varoval som ťa. Ak sa neprinútiš poriadne jesť, nastahujem sa k tebe.

Nezdržala som sa a vyprskla som. Iba pohnutie v jeho očiach by som v tej chvíli radšej nevidela. Ťažko som to znášala. Vlastne, vždy som ťažko znášala, keď sa pre mňa trápili ľudia, ktorých som mala rada. A v poslednom čase to bolo neznesiteľné. Bola som však proti tomu bezmocná.

– Tak čo? Môžeme s tebou rátať? – pokúsila som sa ho podpichnúť.

Namiesto odpovede vyvrátil oči. Vyhrala som.

O dve hodiny som sedela v kuchyni. Vasco totálne ovládol scénu, takže som sa jeho predstavenia zúčastnila iba ako divák. Popiskoval si a lašoval v skrinkách v nádeji, že nájde niečo, čo by vhodne skombinoval s nakúpenými surovinami. Odjakživa som s obľubou sledovala, ako sa zvrta pri sporáku. Vasco bol telom aj dušou bonviván, no nielen pokiaľ ide o apetít a ľahkosť, s akou ochotne otváral poslednú fľašu – a po nej všetky ďalšie. Vasco s nadšením krmil ľudí, na ktorých mu záležalo, často poriadne korenenými, ale vždy vynikajúco zvolenými jedlami. S nesmiernym potešením robil druhým radosť. Takých veľko-

dušných ľudí som v živote veľa nestretla. Popravde, nepoznala som žiadneho človeka obdareného takou štedrosťou.

Sedela som za stolom a obdivovala ho. Ochutnával, dochucoval, miešal a pritom sa vlnil v miernom rytme africkej tanečnej hudby.

– Nalejš mi trochu? – spýtala som sa, keď si upil z vína.

Cez plece na mňa hodil očkom.

– Si si istá?

– Iba hlt, neboj sa. Ver mi, že nemám najmenšiu chuť stráviť dnešný večer zahrabaná v posteli alebo nad záchodovou misou.

Chvíľu trvalo, kým sa odhodlal a prisadol si ku mne. Podal mi pohár a mlčky si so mnou štrngol. Predniesť prípitok pripadlo opäť mne. Stávalo sa to čoraz častejšie.

– Na život, Vasco!

– Prestaň!

– Nie, neprestanem. Ba vykričím to poriadne nahlas. Pripíjam na život! Na našu dcéru!

Uhol mi pohľadom a vtláčil mi do vlasov dlhý bozk. S úsmevom som si vychutnávala jeho náklonnosť. Neviem, ako je to možné, ale exmanžel zostal a navždy zostane mojím najlepším priateľom. Rozviedli sme sa pred rokmi, no stále sme boli jeden druhému nablízku. A dôvodom rozhodne nebolo iba to, že sme spoločne vlastnili cestovnú kanceláriu.

– Mimochodom, kde je? – zaodríhal a vstal. – Mala byť už doma.

Mohlo sa zdať, že sa hrá na prísneho otca, ale opak bol pravdou. Z jeho hlasu sršala obrovská neha a bezhraničná láska, ktorou zahŕňal našu dcéru. Bola jedinou osobou, na ktorú nebol schopný zvýšiť hlas. Obaja sme to vedeli.

– Pozvali ju na oslavu. Musela som ju prinútiť, aby tam šla.

– Dobre si urobila. Lisa sa potrebuje uvoľniť a zabaviť.

– Celý čas jej s tým pílim uši.

– O tom nepochybujem.

– Pozri sa na mňa, Vasco.

Dopil víno, dolial si, až potom sa otočil ku mne.

– Bude to v pohode, jasné? – nedala som mu na výber. – Je nám dobre, priam skvele. A želám si, aby to tak ostalo. Nechcem, aby to prekazil rozhovor, ktorý aj tak nikam nevedie. Inak zavolám sestrám, aby nechodili, a pošlem ťa preč.

Pokýval hlavou, aby zahnal temné myšlienky, a znova sa usmial.

– To si celá ty! Dávaš mi poriadne zabráť.

Dvere bytu sa s rámusom rozleteli a prerušili náš rozhovor. Zbytočne by som sa unúvala vstať a privítať sestry s manželmi.

Vedeli, ako to u nás chodí a kde nás nájdú. Suzanne a Anita prišli s kyticami, vybozkávali ma, naši vázy a postarali sa, aby sa kvety dostali do vody. Hoci to tak na prvý pohľad vyzeralo, neboli dvojčatá. Kam sa pohla jedna, tam ju druhá nasledovala. Rozumeli si bez slov, stačil pohľad. Všetko robili spoločne a takmer rovnako, a to pri osemnásťmesačnom ve-

kovom rozdiel – a napriek nemu. Kriticky si pozreli menu a uznanelivo žmurkli na Vasca. Potom si naraz, jedna z jednej strany a druhá z druhej, sadli k svojej sestričke a od tej chvíle sa im ústa nezatvorili. Švagrovia sa napriek výslovnému zákazu obsmrdáť okolo hrncov zhŕkli okolo šéfkuchára. Ich chlapecké priateľstvo sa začalo na vysokej a prežilo aj náš rozvod. Vlastne ma to neprekvapilo. A opak by ma mrzel. Za nič na svete by som nechcela pretrhnúť puto, ktoré ich spájalo dávno predtým, než som vstúpila do Vascovho života.

V dvadsiatich piatich rokoch som nevedela, čo s načatým životom. Nemala som vysokú školu a po dlhých dvoch rokoch tápania v slepej uličke som sa zamestnala v reštaurácii svojich rodičov. Nemala som ambície a nevedela som, kto som. Nič som od života nečakala. A ak predsa, tak iba aby čas plynul.

Sestry o mne vedeli všetko. Vedeli o mojom šťastí aj nešťastí, o mojich chybách a úspechoch, o mojich pochybnostiach a tajomstvách. Mala som v nich priateľky a dôverníčky, občas aj nepriateľky. Boli mojim ochranným štítom a kotvou. Vzali si do hlavy, že ma vytrhnú z rutiny, v ktorej som uviazla, a od tej chvíle mi nedali vydýchnuť. „Chod' medzi ľudí, nájdi si priateľov,“ omieľali dookola. Keď som pochopila, že nemôžem ďalej s nimi bojovať a pohár ich trpezlivosti sa naplnil až po okraj, ustúpila som a privolila, že prídem k Suzanne na večeru s priateľmi. Upravila som sa, aby som sestrám nerobila hanbu, a dúfala som, že ma potom nechajú chvíľu na pokoji.

Bola som hodená do spoločnosti neznámych ľudí, ktorí dreli ako odušu, podaktorí boli zadaní a všetci mi boli na míle vzdialení. Na plachú samotárku zapôsobilo stretnutie ako šok. Posledný prikvitol Vasco. Zvítal sa so všetkými vrátane mňa. „Som rád, že ťa spoznávam, Madeleine,“ povedal a podišiel k ďalšiemu kamarátovi. Pri aperitíve som mlčky sedela na kraji pohovky a pozorovala ich. Najmä jeho. Čas ubiehal a po chvíli som sa pristihla, že vidím už len jeho úsmev a počúvam, ako sa každému milo prihovára. Neraz sa nám stretli pohľady a ja som sa už necítila taká stiesnená. S úžasom som si uvedomila, že sa mi robúchalo srdce. To zistenie ma celkom ochromilo. Keď sa mi pri stole ušlo miesto vedľa neho, premýšľala som, o čom by som sa s ním mohla rozprávať.

– Nemienim sa ťa vypytovať, kde robíš, a zaháňať ťa do úzkych podobnými neznesiteľne trápnyymi otázkami, – naklonil sa ku mne. – Ale celkom by ma zaujímalo, ako si sa tu ocitla. Na prvý pohľad vidím, že by si kdekoľvek inde bola radšej ako tu.

Zarazene som sa naňho pozrela.

– Ako to môžeš vedieť?

Nervózne si prehrabol vlasy.

– Zaujala si ma. Si iná... Zdáš sa mi povznesená nad dnešný večierok, ktorý sa, len medzi nami, podobá na ten spred týždňa aj na ten najbližší.

Musela som sa zasmiať. Vasco bol vtipný, ničoho sa nebál a očaril ma. Kútikom oka som videla, ako sa sestry otočili ku mne. Prekvapilo ich, že ma je počuť. Chápala som to, veď aj mňa to udivilo. Dávno som sa nezasmiala – až do tej chvíle.

– To ony ma donútili prísť, – prezradila som mu a kývla hlavou smerom k sestrám. – Chcela som im urobiť radosť.

– Ale najradšej by si bola inde, však?

Nesmelo som prikývla.

– A kde?

Narovnala som sa a pritísila chrbát na operadlo stoličky. Stále sa na mňa usmieval a úprimne sa o mňa zaujímal.

– Kde by som chcela byť? Neviem. Možno na opačnom konci sveta... ale na začiatok by možno postačila tichá kaviarnička na rohu ulice.

– Tak poďme!

– Netáraj!

– Myslím to vážne. Chcem ťa spoznať. Mne sa nechce čakať a tebe sa tu nechce byť. A ak mám byť úprimný, ani mne.

Vstal.

– Čo robíš?

– Ideme?

Podal mi ruku.

– Neviem, čoho sa bojíš, ale mne môžeš dôverovať, Madeleine.

Nezaváhala som ani nezmätkovala, prosto som mu podala ruku. Jemne ju stisol. Prvý raz po rokoch som sa cítila bezstarostná a bolo mi dobre. Zdúchli sme a nikoho to nezarazilo. Neskôr som sa dozvedela, že Vasco často zmenil program a nikto sa tomu nečudoval.

Vtedy nikto netušil, že sa do seba zalúbime, vezmeme sa a budeme mať dcéru, až nakoniec zistíme,

že sme lepší priatelia než manželia. Bolo teda jasné, že pohľad na spriaznené chlapecké duše, ktoré stále držia spolu, ma mohol iba potešiť.

Celý večer sa u mňa ozýval smiech, vládla dobrá nálada, a hoci sa niektorým z nás občas zarosili oči, celou bytosťou som nasávala spontánne, prosté a nefalšované šťastie. Ukladala som si do zásoby na neviem kedy ich úsmevy aj výbuchy smiechu. Stále boli mojím hnacím motorom. A nadovšetko som si želala, aby na nich rovnako účinkovali tie moje. Potrebovali to. Ja nie.

Tu a tam som sa stiahla do úzadia a kochala sa pohľadom, ktorý sa mi núkal. Všetko bolo v poriadku. Všetko bolo dokonalé.

Keď sa nad tým zamyslím, mrzí ma, že s nami nebola Lisa.

~ 3 ~

Kde bolo...

V noci zúrila búrka a ja som nechal všetky okná dokorán. Nevrhoľ som sa do nej s rukami rozťahnutými ako na kríži, preto som potreboval cítiť jej bezprostrednú blízkosť, chcel som, aby ma búrka celého pohltila. Nehral som. Mlátil som do klavíra, aby burácal ako ten nespútaný živel, kričal som, volal ju.

Preklínal som celú zem, Boha a všetkých svätých. Prečo mi opäť zabránili skoncovať so všetkým? Celý život som vyčkával, kedy sa skončí. Nebola to iba zbabelosť? Len zabíjanie času hľadaním výhovoriek, prečo neskočiť?

Nakoniec som spoločnosť zožierajúcej bolesti docenil. Bola verná, neopustila ma dokonca ani vtedy, keď som sa, ako v tú noc, nalieval alkoholom a napchával liekmi. Nikdy sa odo mňa nevzdialila. Spoločne ako milenci sme odchádzali do sveta, kde nás bezťažový stav a realita nemali v moci.